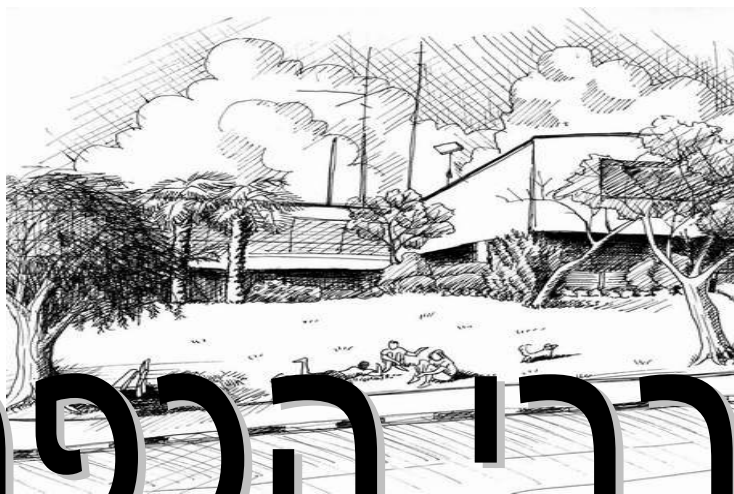

דברי הכפר

שיר ישראלי

מילים: אהוד מנור
לחן: שלמה גרוניך

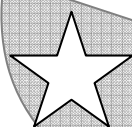

היער שלך והמדבר שלי
העמק שלך וההר שלי
נפגשים סוף סוף בנוף ישראלי
עם כל החלומות והגעגועים
עם כל הזכרונות הטובים והרעים
בשיר חדש ישן שמאחה את הקרעים
הנה מה טוב, הנה מה טוב ומה נעים

הלמד שלי וחת שלך
העין שלי והריש שלך
נפגשים סוף סוף עם תוף ישראלי
עם כל החלומות והגעגועים
עם כל הזכרונות הטובים והרעים
בשיר חדש ישן שמאחה את הקרעים
הנה מה טוב, הנה מה טוב ומה נעים.

השלג שלך והמטר שלי
הואדי שלך והנהר שלי
נפגשים סוף סוף בחוף ישראלי
עם כל החלומות והגעגועים
עם כל הזכרונות הטובים והרעים
בשיר חדש ישן שמאחה את הקרעים
הנה מה טוב, הנה מה טוב ומה נעים

במקצב יווני
עם מבטא פולני
בסילסול תימני
עם כינור רומני
מי אני? מי אני?
כן, אני – אלי אלי – שיר ישראלי

גיליון מס' 2047 *ט' באייר תשס"ז *27 באפריל 2007

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

החילים הצעירים שמתו

החילים הצעירים שמתו לא ידברו,
ובכל זאת ישמע קולם
בחלל הבתים שהדמימו:
יש להם דומיה, המדברת בצדם בלילות,
ובהפכות האורלוגין.

הם אומרים:
צעירים היינו ומתנו —
זכרוננו!

הם אומרים:
עשינו ככל אשר יכלנו,
אך אם לא ישלם המעשה
והיה בלא עשינו.

הם אומרים:
מיתותינו לא שלנו הן.
כי אם שלכם,
ונאשר תעשו מהן —
רק הוא יהיה משמען.

הם אומרים:
אם חיינו ומיתותינו
נועדו לשלום ולתוחלת אחרת,
או חלילה היו לשוא —
לא נוכל עוד לומר.
אתם החיבים לומר זאת!

הם אומרים:
הנה צוינו לכם את מיתותינו,
תנו להן את משמען:
תנו להן קץ למלחמה ושלום-אמת,
תנו להן נצחון הגומר מלחמות
ועושה שלום.
תנו להן את משמען.
כי צעירים היינו, —
אומרים הם.

מתנו —
זכרוננו, אתם החיים!

הזיכרון הוא עצם החיים. חיים ללא זיכרון אינם חיים. הזיכרון הוא החומר המלכד שלנו, הדעת שלנו, הרגש שלנו. בלעדיו אנחנו כלום. הזיכרון הוא ללא ספק אחד הנכסים היותר חשובים של האדם, המלווה אותו מימי ינקותו ועד שהוא נפרד מן העולם הזה. כל זיכרון יש לו סיפור, כל אדם הוא ספר, וכשהוא עובר מן העולם נשאר עימנו הזיכרון והסיפור שלא נגמר.

ליאור לייטמן
יונתן בולטראריה דביר
יעקב שרף
ארנון שוורצמן
ניל בן-עטר
שי קלמן
מורן עמית

זיכרונם לברכה,
יהי זכרם ברוך תמיד

ליאור לייטמן – מספרים - היה מראשוני צעירי גורדי-ליז. טייס ב R.A.F מראשוני טייסי חייל האויר שלנו. מטוסו נפל ב-1948 בהחישו הספקה לנגב. קבור בבית הקברות הצבאי בראש פינה.

יונתן בולטר – נהרג בדצמבר 1948, בדרכו למוצב במשמר הירדן. עבר דרך שדה מוקשים ועלה על מוקש.

אריה דביר – אחרי מלחמת ששת הימים ב-1967 יצא לשוטט במוצבים שברמת הגולן, במוצב דבשיה עלה על מוקש ונפגע ונהרג במקום. קבור בהר הרצל.

יעקב שרף – היה חבר בגרעין נח"ל שהיה במשק (עם חנה פרנקלין ז"ל וג'קי עמר שיבל"א). במלחמת יום הכיפורים בקרב הבלימה בגולן נפגע ונהרג. קבור בהר הרצל.

יזכר

יזכר עם ישראל את בָּנָיו
ובנותיו,
הנאמנים והאמיצים,
חילי צבא-הגנה לישראל,
וכל לוחמי המחנות
וחטיבות הלוחמים
במערכות העם, וכל אנשי
קהילת המודיעין
והבטחון ואנשי המשטרה
אשר חרפו נפשות
במלחמה על תקומת
ישראל,
וכל אלה שגרעחו בארץ
ומחוץ לה
בידי מרצחים מארגוני
הטרור.

יזכר ישראל ויתברך
בזרעו ויאבל על זיו
העלומים
וחמדת הגבורה וקדושת
הרצון ומסירות הנפש
אשר נספו במערכה
הכבדה.

יהיו גבורי מלחמות
ישראל עטורי הנצחון
חתומים בלב ישראל
לדור דור.

© כל הזכויות שמורות, 2005

ארנון שוורצמן – כיתת סנונית, נהרג במבצע הליטני.

ב- י' באדר - 19.3.1978 . קבור בכפר הנשיא.

כרמית שוורצמן גולדנברג מספרת: זה היה ביום ראשון. כל היום הייתי בבית גם אפיתי לי עוגה, רק בערב חזרתי לחדר שלי בנעורים. בשעה 20.00 באו אלי שושנה שרקי (האחות) וריני כהן (המזכירה) והודיעו לי שארנון אחי נהרג, לא הבנתי מה אומרים לי, ריני הלכה ושושנה נשארה והלכנו יחד הביתה.

ארנון היה תמיד האח הגדול שלי ואני הייתי הילדה הקטנה, כזה גם היה הקשר בינינו. אבל בפעם האחרונה שהוא היה בקיבוץ בא לחופשה מהצבא, זה פתאום השתנה, אני זוכרת איך ישבנו על מדרגות המועדון ודיברנו כמו שלא דיברנו אף פעם קודם לכן ומאוד התחברנו. היה לי כל כך כייף בשיחה איתו וכבר חיכיתי שהוא שוב יבוא לחופשה הבאה ונדבר. והוא לא בא יותר.

הייתי בת 15 כשזה קרה. הרבה שנים הדחקתי את המוות שלו, כאילו זה היה סיפור שקרה למישהו אחר. המוות שלו הרס את הכל. בבית שלי המשפחה שלי היו תמיד אנשים מאוד חברותיים, חברים היו באים ויוצאים, בבית היה תמיד אפשר למצוא 2-3 עוגות שאמא אפתה ורעש ודיבורים וצחוקים. ופתאום טראח- ובום, הכל נחתך נגמר – ברגע. פתאום זה לבוא הביתה רק כדי לשמוע את אמא בוכה, קורסת מצער וכאב. היא פשוט הפסיקה לחיות. עד אז היתה אמא מאוד פעילה, היתה מפסלת קוראת כותבת. היא הפסיקה לגמרי לפסל.

בתקופה ההיא היה לי קשה מאוד להבין אותה, מה שהיום כשיש לי ילדים משלי, אני מבינה אותה, וזה כל כל ברור לי - שלילד אין תחליף ולאבד ילד זה הנורא מכל.

מגיל צעיר ידעתי שאני לא אחיה כאן בארץ ועוד עכשיו אחרי האסון הזה והבית הזה, נסעתי במטרה לגור באוסטרליה, שנתיים הייתי שם. כאב לי נורא על אמא שלי, זה לא הניח לי, לא יכולתי לסבול את המחשבה על הבדידות העצב והכעס שלה, הגעתי להשלמה ידעתי שאני חייבת להעניק לה אושר ונחת. רק כשהבאתי את אילן (בעלי) הביתה, אמא קיבלה קצת שמחה.

ניל בן עטר – ט' בסיוון תשמ"ו, 16.6.1989 נפל בעת מילוי תפקידו.

פרל אמא של ניל מספרת: כשהגענו מרודזיה לכפר הנשיא, בלינדה היתה בת 12, וניל היה בן 9 שנים. חשוב לי לציין שהיו לנו חיים נפלאים ברודזיה – גן עדן ממש. את ההחלטה לעזוב שם קיבלתי כשהתחילו המהומות עם השחורים והתחלנו לחיות בפחד. ברודזיה לכל אחד מהילדים היה את המקום שלו את החברה שלו, פה במשק בלינדה וניל מאוד התקרבו האחד

לשני, הם הפכו להיות ממש חברים טובים. בלינדה הצטרפה לכיתת עופרי, וניל נכנס לכיתת היובל. בכיתת היובל הם היו שלושה בנים ו-13 בנות

את הידיעה הנוראה קיבלתי כשהייתי בעבודה במרכזלית. פתאום מישהו מהצבא בא ואמר לי שאני צריכה לנסוע איתו לטבריה כי ניל במצב קשה. הגעתי לחניה בלינדה כבר הייתה שם נכנסנו למונית ונסענו. בטבריה עצרנו והאיש צבא ירד לטלפן. מאוחר יותר הבנתי שהוא פשוט התקשר לביה"ח לשאול אם ניל עדיין בחיים, והמשכנו לנסוע לתל-השומר.

כשהרופא ניגש אלינו שאלתי אותו שוב ושוב אם ניל חי, אני כנראה צעקתי; איפה הבן שלי, ואז כל מה שאני זוכרת שהאחות נתנה לי ווליום, לא קיבלתי תשובה ונסענו חזרה הביתה. הייתי בשוק.

הגענו הביתה וזה היה שבוע נורא. בלינדה וניל תמיד היו מאד מאד קרובים והיה לה נורא קשה. היום כבר עברו 20 שנה מאז האסון, ומה שאני זוכרת זה בעיקר את בנות כיתת יובל שלא עזבו אותי, את גבי טנא ודריה ו.... הילדים של כיתת יובל היו אצלי בבית כל ימי השבעה, ואחר כך תמיד באו ותמכו כל השנים עד היום. אני יכולה רק להגיד שהבנות האלה מאוד מאוד קרובות אלי, הם ממש הילדים שלי.

היו הרבה שנים מאוד מאוד קשות, היה הרבה כאב וצער. אבל מאז שנולד גל הנכד שלי – החיים השתנו. גל נתן לי חיים. אני לא יכולה לראות את עצמי בלי בלינדה וגל. ובלינדה היא פשוט בת כל כך טובה - נפלאה.

אני שמחה שאנשים זוכרים ועושים טכסים ביום הזיכרון, אבל לי קשה עם הטקסים האלה. בשבילי האבל הזה הוא אבל פרטי ואני פשוט מעדיפה להיות עם המשפחה שלי. ביום השנה וביום הזיכרון אנחנו הולכים לבית הקברות, ונזכרים בחיים שלנו ביחד, כמו למשל; איך ניל אהב מאד לעבוד בכותנה על הג'ון-דיר, קרוב להרולד וולאך, הוא באמת אהב את האדמה. ואנחנו נזכרים גם בחיך בדברים שניל אמר, שניל עשה. סך הכל אני שמחה להגיד שהאסון הגדול והאבל הנורא השתנו במשך השנים, הזכרון הוא לא שחור יותר. הזיכרון הוא חלק מהביחד שלנו בשיחות על זיכרונות מהחיים, על מה שיש ומה שהיה.

מורן עמית - כ"ז בשבט תשס"ב 8.2.2002. נרצחה בידי מחבלים בירושלים

סבתא מריאן (עמית) גרשמן מספרת: אומרים שלסבתא, הנכד הראשון הוא יקר במיוחד, מורן היא לא הנכד – היא הנכדה הראשונה שלי היקרה לי מאוד. כשנתגלה כל הסיפור הזה שלי עם הסרטן, ישבתי וכתבתי מכתב לכל נכד שלי. וכתבתי גם למורן. הזכרתי שם איך שהיא תמיד היתה אומרת שזה לא פייר שאין לה בני דודים בגילה כי היא הבכורה, והיא גם רוצה את הבחירה הראשונה של התכשיטים שלי כי היא הכי מבוגרת. כשמורן היתה

קטנה היא היתה בורחת אלינו אחרי שהיה לה וויכוח עם רותי, ואז הייתי לוקחת אותה חזרה הביתה, ואמרתי לה שאני רוצה שהיא תבוא אלינו מתי שהיא רוצה לבוא ולא כשהיא בורחת מהבית. כשהיא היתה ממש קטנה טיילנו ערב אחד בחוץ היא הביטה בירח המלא ואמרה לי: "סבתא את יודעת? אלה הם הפנים של אלוהים".

מורן תמיד ידעה מה שהיא רוצה היא היתה חוצפנית וחמודה ביחד. בתקופת השירות הצבאי שלה בהר דב נסענו לבקר אותה, היא הסתובבה שם בין החיילים אחראית ועסוקה עם החיילים שלה והקצינים ואנחנו חשבנו שהיא לא פחות מרמטכ"לית.

אחרי מה שקרה כתבתי אז גם לדברי הכפר, ושאלתי שם; מה אומרים לסבתא שנכדתה נרצחה – יש רק לקוות שמשהו כאן יביא לשלום בארץ הזאת.

ראיינה וכתבה: שושנה שרקי

שני שירים

(מתוך מחזור שירים לגיבורים אנשי השם)

1.

ממעמקים קרעתי
וזה כאב לא להכיל אותו
יותר
ולפתע באה בדידות
גדולה
ונותרה הרחק ממני
פגימת פניו היפים.

ואבא שלי שמת מסרטן
ניצב מעלי מגחך ואמר:
"אמרתי לך לא לעשות
אלוהים אחרים על פני".

אך אני הייתי חלש
ובודד ככל האדם
ועשיתי לי אלוהים
אחרים להסתיר ממני
את מסכת פניו החרוטה

על פני שבראי.

2.

אבי אבי
מחל על אבני הדופי
שדבקו בעקביך
עת פסעת רזה ונכאב
אל ההרים הרחוקים.
מטיל רק כצל
את אמי מאחור.

אבי אבי
להטוטן זריז במומך
כואב כבוד גופך
שחולל בידי זרים.
חרש סוער קדימה
כבול מכאובים צבעוניים
והם לוקקים את בשרך הדל
כנמלים ביערת הדבש.

אבי אבי
מה חשבת עת הוטלת לארץ
בז לבורחים ובז לאוהבים.
מה חשבת
כשנשכו הכלבים בבשרך
ואני מביט מרחוק.

דודו פלמה

... "הזמן הוא כמו גלגל ענק."

שלושים ושלוש שנה מאז מלחמת יום הכיפורים נוסעת **יעל נמנוב** לקיבוץ כפר רופין לטקס יום הזיכרון כדי להיות ביום הקשה הזה עם בני משפחתה מאז הצטרפה בעל כורחה למשפחת השכול אחרי נפילתו של אחיינה, חייל סיירת מטכ"ל **אבנר רון ז"ל** – ג'אבל כפי שכינהו חבריו בגלל מימדי גופו העצום. מעל עשרים שנה מאז היכרותי את דורית שגם אני נמצא איתם בימי הזיכרון, שאף פעם לא מוצאים את המילים הנכונות מול המבטים המושפלים והכאובים. מאז שאביב נולד הוא כמובן מצטרף אלינו ל"ביקור" השנתי הזה. בבית הקברות לצד המצבה עם הכיתוב הצבאי הדגלון הקטן בחצי התורן וזר הפרחים של משרד הביטחון, תמיד ניצבים חיילים במדים מהיחידה שלאחר הטקס באים נבוכים לבית המשפחה מתבוננים באלבומים שומעים קצת סיפורים, ובעיקר מנסים איכשהו להיבלע באווירה הכבדה אליה נקלעו באחת. השנה לאחר גיוסו של אביב לשורות הצנחנים הוטלה גם עליו המשימה הקשה להיות נציג הגדוד בבית העלמין של אחד הלוחמים שנפל בקרב. עלה בגורלו לעמוד בקיבוץ כפר בלום לזכרו של בן המשק **ברוך אבני ז"ל** שנפל לפני 40 שנה במלחמת ששת הימים. כשראתה יעל את השם קפאה במקומה. כשהיה **ברוך אבני ז"ל** בן שנה הייתה יעל המטפלת שלו...

אבי רוזנקרנץ

ימי הולדת

4.5	אביבה אפשטיין נמרוד דדוש עירא איתם (נכד ארנברג)	29.4	ג'נט פרימוסט אורית כהנה - 50 עידן סמברג (נכד) טל מרציאנו (נכד גרשמן, דויס) זיו נח זולטי ענבר ניר (נכדה)
5.5	נעמי כהן	30.4	רן גינת
		1.5	יהב דבולט (נכד) גל המרשלג (נכד) אנגלסברג
		2.5	זאב ניצן דוד ארנברג אביב אלמן אלה קולמן (נכדה רחמני) טל אליאב
		3.5 3	פנינה זאבי (מש' אלמן) נפתלי דוארי (נכד) עדי בת (נכד פרלסון)

ימי נישואין

1.5	נירה ומיכי קורן	3.5
2.5	אתי ואורי אדלשטיין	
3.5	נעמה ואסף סולומון	

נזכור

יג באייר תשס"ב 25.4.02 מר הרי ברק

הגעת אמת לשמחה!

מתוך תפילה לרבי נחמן מברצלוב

אדון השלום
מלך שהשלום שלו עושה שלום
ובורא הכל

יהי רצון מלפניך
שתבטל מלחמות ושפיכות דמים מן העולם
ותמשיך שלום גדול ונפלא בעולם
ולא ישא גוי אל גוי חרב
ולא ילמדו עוד מלחמה .

עזרנו והושיענו כולנו
שניזכה תמיד לאחוז במידת השלום ,
ויהיה שלום גדול באמת
בין כל אדם לחברו, ובין איש לאשתו
ולא יהיה שום מחלוקת אפילו בלב
בין כל בני אדם .

ויהיה כל אדם אוהב שלום ורודף שלום
תמיד באמת ובלב שלם ,
ולא נחזיק במחלוקת כלל לעולם
ואפילו נגד החולקים עלינו

ולא נבייש שום אדם בעולם
מקטן ועד גדול
ונזכה לקיים באמת מצוות ואהבת לרעך כמוך
בכל לב וגוף ונפש וממון ,

ויקויים בנו מקרא שכתוב
ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד
והשבתי חיה רעה מן הארץ
וחרב לא תעבור בארצכם
ה' שלום, ברכנו בשלום !

פירורים של עצמאות

פירורים של עצמאות. נראה שאין צמד מילים יותר מנוגדות אלו מאלו.

עצמאות – מילה כזו גדולה, המגלמת בתוכה כל כך הרבה עצמה, תקווה, חזון, שאיפות, חלומות. ומנגד פירורים – שאריות בטלות בשישים של הדבר האמיתי, השלם, המלא. אוסף שאין בו צורך ומיד יאסף ויזרק לפח האשפה. וייתכן שכמו תמיד האמת (במידה ויש כזו) של המציאות מסתובבת לה איפה שהוא בין שני הקטבים הללו, ולכן כדאי או יותר נכון עדיף, להתבונן על מחצית הכוס המלאה.

את משימת ליקוט הפירורים קיבלתי הפעם ממש ברגע האחרון, בסיום טקס יום הזיכרון לחללי צה"ל ופעולות האיבה בבית הקברות שלנו, לנסיעה לבית הקברות בקיבוץ כפר רופין לטקס המקביל שם. הרגשות כרגיל מעורבים, אתה יודע שאתה נוסע למפגש הקשה עם פניו הקודרות והכואבות של השכול, ותשוב בערב לזיקוקים השמחים והצבעוניים של יום העצמאות. וכולנו חיים מן הסתם עם הדיכטומיה הזו.

חגיגות יום העצמאות אכן נפתחו אצלנו בביצוע של ילדי התלתון הצעיר של השיר "ארץ ישראל שלי", שהפך כבר מסורת במקומותינו, ולאחריו מצעד הדגלים של ילדי התלתון הבוגר. גשם הבלונים מהגג המואר ב-59 הנורות של חדר האוכל, בליווי זיקוקי הדי-נור. מקווה שלא החרדנו את מנוחתם של שכנינו מטובא-זנגריה.

חדר האוכל שוב חזר לימיו היפים כשהמוני החוגגים צפו בהשתאות על פעלוליו של האמן אורח **בנפוצ'י הגדול** במגוון מרשמים של פעלולי אקרובטיקה (מומלץ לא לנסות לבד בבית). לא שכחנו את טקס אותות ההוקרה נחזור אליו בהמשך וניתן לו ולאנשים את הכבוד המגיע.

לתוכנית בסגנון "ארץ נהדרת" הגיעו **הנרי בן יהודה** בדמותו של דוד בן גוריון, בנימין זאב הרצל שנגלה בדמותו של עידן רייכל בגילומו של **רפי פרנק**, גם ממלאת מקומו של נשיאנו הנבצר דליה איציק כיבדה אותנו בנוכחותה, בגילומה של **תמר וולפין** ואילו **אלק קולינס** הבלתי נלאה, היה המנצח המיתולוגי של תזמורת נוער דימונה... ועל יקל הדבר בעיניכם כאשר את שורת הנגנים ממלאים אמנים מהמעלה הראשונה בדמותם של **אריה ותמר וולפין**, **פול בילוגרי**, **ג'נט פרימוסט**, **אלן איסטון**, **מלווין סימונס**, **וריימונד סלומון**. בקיצור היה משעשע ביותר וסליחה עם שכחתי משהו. את תפקיד המנחה של אייל קיצ'יס לקח על עצמו **תמיר שפרונג** שכבר הגיע כמעט למימדיו של האורגניל. (סחתיין על הדיאטה).

בהמשך הרקיד במרץ – כהרגלו – **דני סוויסה** את הנוכחים במקבץ של ריקודי עם מימי "אנו באנו" עד כלות האוויר בראות והכוח ברגליים כאשר במקביל נערכת הקרנת חוצות של סרט על הדשא. אמרנו כבר ממש היסוריה וימי "אנו באנו".

רב תודות מגיעות הפעם **לאודי ווגנר וצילה בן-רשף** על ארגון החג ולכל מי שסייע בידם. יישר כח.

ולמקבץ פירורי חולין:

מזל טוב **לאלזה בן חנוך** עם הגעתה לגבורות (80) ולכל המשפחה עד 120 (לפחות).

מגרש הכדורסל עובר שיפוץ לטובתם של המשתמשים בו. אכן הגיע הזמן.

בשכונה החדשה עובדים הכלים הכבדים על הכנת שמונה מגרשים נוספים להתחלת הבניה. כן יירבו.

ילדי כיתת "**תבור**", ילדי בר המצווה מתכוננים במרץ לקראת טיול "**ביג**" של המועצה למדבר יהודה ולמצדה. לכל ילד יתלווה אחד ההורים, הניסיון של שנים עברו יודע לספר על טיול מוצלח ומהנה. נקווה שגם השנה, נשמח לספר ולדווח על החוויות כשישובו מהטיול.

בינתיים חלק מההורים זכו "לחוויות" מסוג אחר בדמות שיחות הורים בבית הספר "עמק החולה" בכפר בלום. מקווים שכולם יצאו בשלום.

ולטקס אותות ההוקרה לחברינו על פעילותם המבורכת:

ברכות והוקרה ל**ג'ויס אב** על פעילותה בחברה ובארגון החגים. יישר כוח!

ברכות והוקרה ל**שבי וציונה מזרחי** על פעילותם רבת השנים ב"בית בלונד" לרווחתם של החברים ואורחיהם. יישר כוח!

ברכות והוקרה ל**אולגה אלייב** על פעילות רצופה של עשור בועדת תרבות בארגון ותמיכה בצוותי החגים השונים והצוות הנאמן שפועל לידה כדי שנוכל להנות יחדיו כל חג. יישר כוח!

ברכות והוקרה ל**מאיר ריינס** איש הספר והספרייה על השנים הרבות בארגון וניהול הספרייה להנאת כל המשתמשים. יישר כוח!

ברכות והוקרה ל**ללן ויינטראוב** על פועלו המתמשך בטיפול הנוי של בית הקברות. יישר כוח!

ברכות והוקרה לצילה בן רשף בפעילות ענפה למען הקהילה גם כבעלת תפקיד בעבר והרבה הרבה בהתנדבות גם היום. יישר כוח!

ברכות והוקרה לאפרים מעיין איש העשייה השקטה אוהב האדמה והארץ על פועלו המבורך, והצועדים סביב כביש המערכת מבינים על מה מדובר. יישר כוח!

אנו נכנסים לשנת השישים למדינה ולקבוצה. פעילות רבה מצפה לנו. עשייה מבורכת שתוכל לתת אפשרות ביטוי לכל אחד ואחת מאיתנו שרק יחפצו בכך. אז קדימה להפשיל שרולים. העשייה רבה והזמן קצר ורץ קדימה.

הגיעה העת לסיים להפעם, ושוב אני אבי רוזנקרנץ בשמי ובשם אשתי דורית וילדינו אביב גליל בת-אל גולן ליהי כרמל וכמובן גם דניאל מאחלים לכולם חג שמח ושבוע טוב. שיעבור לכם הכול ממול... ואם לא קשה – מעשה קטן אחד (לפחות) טוב ביום. שמחים ללקט עבורכם פירורים מידי פעם, לתפארת קבוצה כפר הנשיא והעלון הכי נפוץ ונקרא שם "דברי הכפר"

חג שמח !

תודה

George and Zena
(Diane's sister)
wish to thank
family, friends and
Chaverim for the
welcome given to
us and the
opportunity of
having a
wonderful holiday.

ג'ורג וזינה

(אחותה של דיאן)

מודים למשפחה

ולחברים על הכנסת האורחים הנהדרת, ועל ההזדמנות לחופשה נפלאה.

איך חוגגים בכפר הנשיא?

יום השואה:

כמה ימים לפני יום השואה, כשבאתי אל אלזה בנוגע לכרזה שהכינה לערב האימפרוביזציה, היא ספרה לי שלא נמצא מישהו שיארגן את ערב יום השואה. מיד התקשרתי אל אולגה, ואכן היא אשרה לי שהיא לא מצאה מישהו שיארגן את ערב יום השואה. אמרתי לה שאני מוכנה לעזור אם יהיה עוד מישהו, אבל בהיעדרם של תלמידי י"ב (שהיו עסוקים בהכנות למסיבת הסיום שלהם) לא ראיתי את עצמי לוקחת על עצמי לבד את האירוע כולו בהתראה של ימים ספורים. נאלצנו להסכים שנצטרך להסתפק בטכס של יום השואה עצמו בבית העלמין, טכס שאורגן ע"י אביבה לינטון וציונה מזרחי, ובכל זאת, סכמנו שאם שרה דבולט תסכים לקחת על עצמה את המשימה, אני אהיה מוכנה לעזור.

למחרת, ביום ה', כשהייתי בדרכי לירושלים, התקשרה אלי שרה דבולט ואמרה שאיננה יכולה לעשות את ערב יום השואה, וגם הפעם הסכמנו שנאלץ להסתפק בטכס בבית העלמין.

וביום ו' בבוקר, כבר היתה תלויה כרזה שאלזה הכינה, וכבר שרה דבולט היתה בעיצומן של ההכנות, ואנשים שונים עזרו והביאו מסמכים וספרים, והיה ערב יום השואה מכובד ביותר.

ערב אימפרוביזציה:

בשעה 19.00 כשהתאספו השחקנים עם הבמאית, התברר שאחד השחקנים פשוט הבריז. התחלתי להרים טלפונים, ו... דדוש הסכים להגיע מיד, ואפילו כבש את לב הקהל ובמיוחד את לבן של שתי נשים ש... (אבל זהו סוד שרק מי שהיה נוכח בערב יודע). וזה אינו מוריד מהתודה הגדולה לשחקנים והשחקניות הנהדרים והנהדרות: רחל אבידור, צילה בן רשף (גם היא נענתה לקריאתי בדקה התשעים), לאלזה, לאלק (בדקה התשעים), לריימונד ס., לתמר ולאלינועה שהשתתפו בערב הזה.

מדוע אני מספרת את כל זה?

ראשית, כדי להודות לכל אלה שללא מלים מיותרות פשוט טרחו ועשו. שנית, במהלך האימפרוביזציה שאלה הבמאית כמה פעמים: "איך חוגגים בכפר-הנשיא את יום העצמאות?" אנחנו ענינו מיד: "כמו שצריך", והוספנו גם את "ויש לנו בית, ויש לנו ארץ...". אבל האמת הגדולה היא שאצלנו בכפר הנשיא פשוט מקיימים את כל החגים. ויש לנו אולגה, ויש לנו אלזה, ויש לנו שרה דבולט, ויש לנו משפחת מעיין, ויש לנו, ויש לנו, ויש לנו... חברים שאכפת להם ושמוכנים פשוט לעשות. ועל כן, למי תודה ולמי ברכה? (התשובה אצל ביאליק).

59

או ליהנות מהזריחה מעל פסגת הר הצופים,
מכל מקום שאביט - נופים ועוד נופים.

למה אני חולה על המדינה הזאת

ישראל בת חמישים ותשע

כי המדינה הזאת היא גם ריחות,
היש עוד מקום בו כה נפלאות הפריחות,
ורוח הפרדסים בשעת בקיעת ניצת התפוז,
מי יכול לחשוב בזמן שכזה על מני מזוז?
ורוח המלוח, וריחו הנפלא של הירדן,
תאמינו לי - ממש אין על מה להתלונן.

כי המדינה הזאת היא גם קולות,
איפה בעולם יש עוד בליל כזה של מקהלות,
בכל השפות והסלנג שרק אפשר,
וכל זה יהיה פה - גם מחר,
וזה עושה את החיים פה כה מעניינים,
זה מוכר, זה שלי, זה נעים!

כי המדינה הזאת היא גם סמלים בליבי,
ואני רוצה להודות לך, אלי,
שנתת לי לחיות במקום כה נפלא-
בו יש סיבה לחיות, בהחלט יש על מה,
שבו שירת ההמנון, הדגל, חזרה מחו"ל ועוד-
מעלים לחלוחית בעיניי, ואני נרגש מאוד.

כי המדינה הזאת היא גם חברים,
איפה יש עוד בעולם מן כאלה אנשים,
רק בנכר אתה לומד להעריך את העוצמה,
של חברות ישראלית, חבר אמיתי, חברה,
חברים שרק איתם היית יוצא סוסים לשדוד,
אנשים שאתה רוצה להיות איתם- עוד ועוד.

כי המדינה הזאת היא כל כך הרבה,
שאם רק אבחר - אראה גם אראה,
שזה המקום הכי נפלא בעולם, למרות-
שחיתות, מרמה, גניבות ומריבות,
ולכן אומר לך ישראל אהובתי - אל תעלבי
ממשנאיך-

בימים שרובנו עם הראש מורכן,
עם ראש ממשלה מושחת ונשיא חרמן,
עם שר אוצר שכיסיו תפוחים,
וראש רשות המיסים בבית העצורים,
בימים כאלה - אספר אודות נפלאותיך-
מדינת ישראל - אני חולה עלייך!!!

בזמן שהעיתונות צועקת "שחיתות",
והטלוויזיה מיד אחריה צווחת ברהיטות,
ש"המדינה רקובה, שזה כבר סוף הדרך-
שאנחנו חיים פה בלי כל ערך",
בימים כאלה - אספר סיפור אהבה,
ביני - סתם אזרח פשוט - ובין המדינה.

כי המדינה הזאת - כמו אישה מופלאה,
לעיתים מסתורית, לעיתים פרועה,
היא יפה ומאתגרת, היא מריחה נפלא,
וכשצריך - אוספת היא אותי אליה בחמלה,
היא מגלה בי דברים שאפילו אני אינני מכיר-
והסקס איתה - גם בגיל חמישים ותשע- הוא
פשוט אדיר !

כי המדינה הזאת היא גם תושביה,
אלה שבאו מכול פינות העולם - דווקא אליה,
אמנם מעט רעים, כמו בכל מקום, אכן,
אך בכל יום ויום אני אומר שיתכן-
שבגלל חלק מאלה שפה - אלה הטובים,
שווה לחיות פה - לעולמי עולמים.

כי המדינה הזאת היא גם נופים,
איפה בעולם אחווה עוד כאלה חוויות וריגושים,
כמו לרדת לים המלח ביום אביב,
או לצפות מהגולן בכינרת - זה ממש מגניב,

אני - סתם אזרח פשוט - פשוט חולה עלייך!!!

דייויד סלע

עורך

נוסטלגיה אונליין - שימור התרבות הישראלית

59

לקראת שנת הששים של כפר-הנשיא

תזכורת

**ערב חברתי ביום ו' 4.5.07 בשעה 20.30 בחדר האוכל
בתכנית:**

- **מרחב פתוח להעלאת יזמות ולהתנדבות.**
- **ריקודים**
- **כיבוד**

מוזמנים:

כולם

חברים, תושבים, בנים (אלה שחיים כאן, ואלה שחיים שם)
וכל מי שרוצה ביחד לציין את שנת הששים לכפר-הנשיא

60

